

OADKO

Časopis študentov Obchodnej akadémie v Dolnom Kubíne

Okienko šéfredaktora

Milí naši čitatelia – spolužiaci a učitelia, dostáva sa Vám do rúk ďalšie číslo nášho školského časopisu o nás a pre nás - OADKO. Čo sme si pre Vás pripravili?

V úvode časopisu Vám chceme pripomenúť 100. výročie vzniku ČSR a aktivity, ktoré si naša škola pripravila na tento sviatok.

Ani naše tretiačky sa nenudili a pripravili si rozhovor s guvernérom NBS pánom Jozefom Makúchom.

Účastníci súťaže SIP nás opäť nesklamali a priniesli si pekné umiestnenia.

Pri príležitosti dňa učiteľov školská rada pripravila pre našich učiteľov príjemné prekvapenie. A ako si spomínajú na svojich učiteľov prváčky sa môžete dozvedieť z listov, ktoré im napísali.

Predmet účtovníctvo je pre mnohých študentov strašiakom. O tom, že účtovníctvo môže byť aj zábavou Vás presvedčia druháčky svojimi príbehmi.

A aby sme do časopisu vniesli aj trochu kultúry, prinášame Vám informácie z akcie „Slovo v uliciach 6 – pocta našim dejateľom“.

V závere sa s Vami rozlúčime a tešíme sa opäť na stretnutie po prázdninách.

Príjemné čítanie časopisu OADKo, časopisu o nás a pre nás – Vám praje redakčná rada.

Kontakt na redakčnú radu: Obchodná akadémia, Radlinského 1725/55, 026 01 Dolný Kubín e-mail: oadkocf@gmail.com

REDAKČNÁ RADA šéfredaktorky: Kristína Iglarčíková, Kristína Vojtasová, Natália Babečková redaktori: Zuzana Adamčíková, Diana Betíková, Martina Čičová, Dušan Drígel, Nina Franková, Zuzana Kormaňáková, Kristián Oselčák, Lucia Smolárová, Filip Vojvoda, Marta Svetlošáková, Alžbeta Žitňáková

koordinátor: Ing. Zita Smoleňová

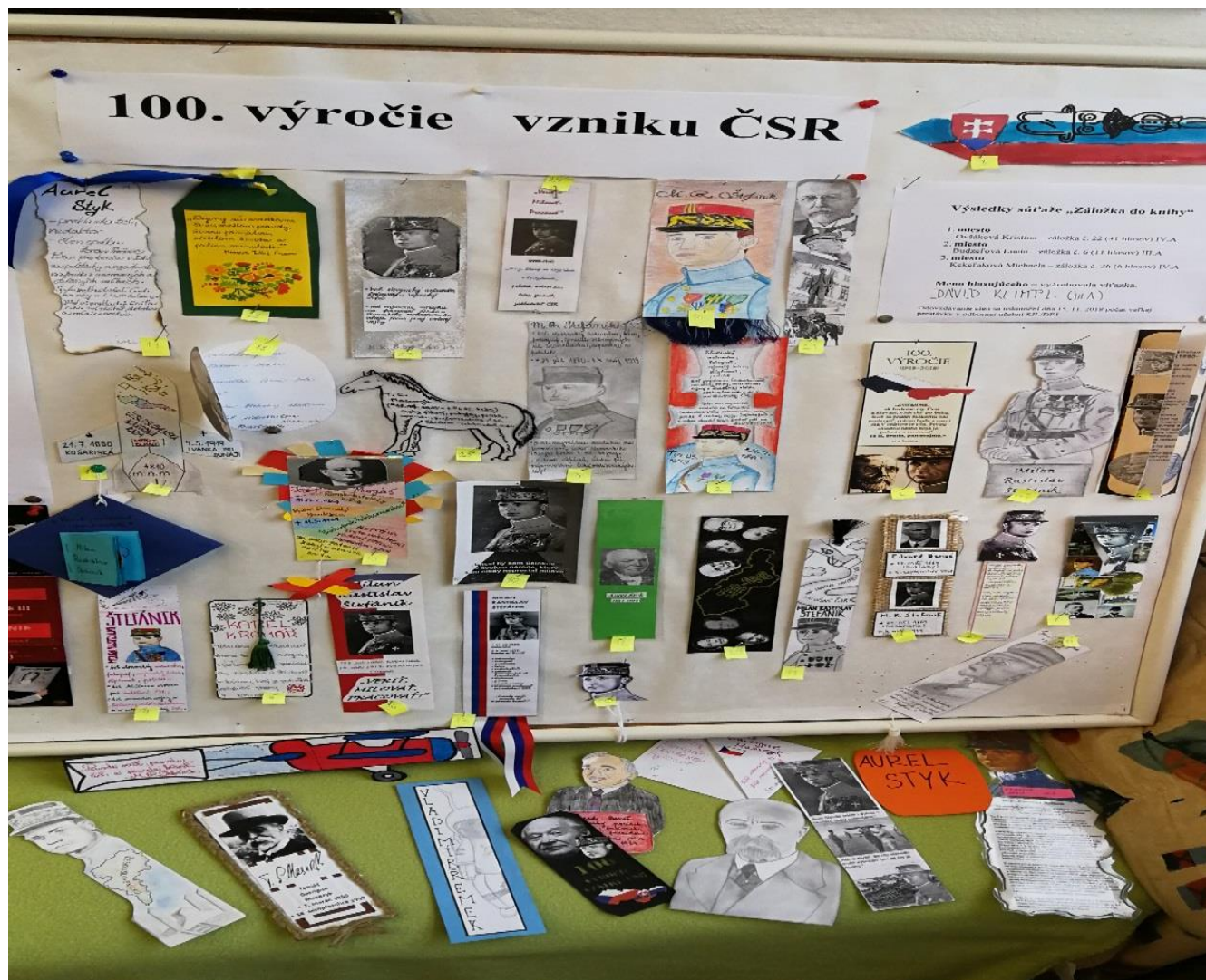

100. výročie vzniku ČSR

Pri príležitosti 100. výročia vzniku ČSR sa v našej škole uskutočnila súťaž pod názvom Záložka do knihy. Témou boli Milan Rastislav Štefánik a ďalšie významné osobnosti, ktoré spájajú Slovákov a Čechov.

Do súťaže sa zapojili všetky triedy. Potrebné bolo naštudovať si historické súvislosti, a následne vyrobiť záložky rôznych tvarov a s rozmanitými motívmi. Žiaci si tak precvičili čitateľskú gramotnosť a svoju kreativitu.

Zo záložiek bola zostavená zaujímavá výstavka

Ocenené záložky:

1. miesto: Kristína Ovšáková, IV.A
2. miesto: Lucia Budzeľová, III.A
3. miesto: Michaela Kekeľáková, IV.A

K tomuto významnému jubileu sa v aule našej školy dňa 20. novembra 2018 uskutočnila prednáška historika a riaditeľa Oravskej knižnice A. Habovštiaka Petra Hubu. Pán Huba nám priblížil udalosti - koniec 1. svetovej vojny, 100. výročie vzniku ČSR, podiel kubínskych dejateľov – A. Styka, B. Bullu, P. Országha Hviezdoslava, L. Nádaši Jégého – na prijatí ČSR v Dolnom Kubíne.

Po prednáške nasledovala prezentácia filmu žiakov D. Martvoňovej a T. Konšťáka „Po stopách októbra“ natočeného pri príležitosti 100. výročia podpísania Martinskej deklarácie.

V tejto historickej budove bola 30. októbra 1918 prijatá Martinská deklarácia

Míľniky pripomenuli vznik Československa a koniec prvej svetovej vojny 2. novembra 2018.

Tri dolnokubínske kultúrne inštitúcie v zriaďovateľskej pôsobnosti Žilinského samosprávneho kraja – Oravská knižnica A. Habovštiaka, Oravské kultúrne stredisko a Oravské múzeum P. O. Hviezdoslava – si v piatok 26. októbra 2018 v Oravskej knižnici pripomenuli 100. výročie vzniku Československej republiky a konca prvej svetovej vojny podujatím s názvom Míľniky.

Program podujatia venovaného študentom i širokej verejnosti otvoril riaditeľ hostujúcej inštitúcie historik Peter Huba, ktorý vo svojom príhovore charakterizoval obdobie na konci 19. a začiatku 20. storočia. Pohľad mladej generácie na udalosť roku 1918 ponúkol film študentov Obchodnej akadémie v Dolnom Kubíne Daniely Martvoňovej a Tibora Konšťáka nazvaný Po stopách októbra.

Po ňom sa prítomnému publiku predstavil literárny historik Peter Cabadaj, ktorý priblížil významný vklad oravských rodákov do vzniku prvého spoločného štátu Čechov a Slovákov. Hlavnú časť programu ukončil historik Oravského múzea Martin Chmelík s prezentáciou Obdobie prvej svetovej vojny na Orave a vznik Československej republiky.

Podujatie spestrili prvorepublikové šlágre Františka Krištofa Veselého v podaní Milady Antalovej a pre tých, ktorí sa chceli o spomínaných míľnikoch dozvedieť viac, bola pripravená komentovaná prehliadka aktuálnej výstavy vo Florinovom dome 100. výročie konca prvej svetovej vojny a vzniku Československej republiky.

Poslaním školy nie je len odovzdávať vedomosti a pripravovať žiakov na povolanie - získavanie prvej kvalifikácie, ale aj formovať u mladých ľudí ich postoje, etické a ľudské princípy.

Našu školu navštívil guvernér NBS

pán Jozef Makúch

Dňa 13.2.2019 zavítal na našu školu guvernér NBS pán Jozef Makúch a zároveň nás obohatil svojou prednáškou „Úlohy a postavenie ECB a NBS v menovej politike“. Naši študenti, hlavne maturanti zanehtene počúvali, pretože nám poskytol množstvo informácií, ktoré im pomôžu pripraviť sa na maturity, ktoré sa blížia neúprosným tempom.

Rozhovor s pánom guvernérom do školského časopisu OADKO študentky III.B, ktorý Vám prinášame.

Navštevujete často našu krásnu Oravu?

Momentálne už nemám tak veľa voľného času, ale keď som bol dieťa, veľmi často som zavítal na Oravu, pretože som tu mal starých rodičov.

Venovali ste sa angličtine už počas štúdií na škole, alebo až keď ste sa dostali do praxe?

Angličtinu som ovládal trochu aj na strednej škole a počas vysokej školy som absolvoval 3 mesačný kurz na Oxforde.

Vyštudovali ste VŠE v Bratislave a neskôr ste na nej aj pôsobili. Myslíte si, že vtedy mali študenti iný prístup k štúdiu ako dnes?

Žiaci bývali o niečo zodpovednejší, ale nemyslím si, že by tam bol nejaký veľký rozdiel.

Čomu sa venujete vo svojom voľnom čase, keďže je vaša práca veľmi náročná?

Nemám až tak veľa voľného času, ale ak sa nejaký predsa len nájde, s manželkou ho veľmi radi trávime na horách a v prírode.

Trávite dovolenku skôr na horách alebo pri mori?

Ako som už v predchádzajúcej otázke spomenul tak preferujeme hory. Pri mori som bol s rodinou iba raz a všetci sme sa zhodli na tom, že hory sú pre nás najlepšie.

Čo by ste chceli odkázať žiakom našej školy?

Je potrebné, aby sa žiaci vzdelávali. No učitelia ich musia podporovať v tom, aby hľadali samých seba a motiváciu do života.

Rozhovor pripravili žiačky III. B Rebeka Červeňová a Natália Kršáková

Celoslovenské kolo v SIP

V dňoch 19. 03. - 21. 03. 2019 sa konal 53. ročník celoslovenskej súťaže žiakov stredných škôl v spracovaní informácií na počítači (SIP). Žiaci, ktorí nás reprezentovali dosiahli pekné umiestnenie. Súťažiacim blahoželáme a ďakujeme za výbornú reprezentáciu.

Amália Molíková v disciplíne písanie na PC - 4. miesto

Tibor Grísa v disciplíne wordprocessing- 6. miesto

Rastislav Bomba v disciplíne wordprocessing- 9. miesto

Súťažiacim SIP

V časoch, keď sme boli malí,
na Facebooku d'atlovali,
Internet to bol náš svet,
za minútu naťukali sme
len zopár krátkych viet.

Stačili nám len dva prsty,
spokojní sme boli,
netušiac, čo chystajú si
na nás stredné školy.

V septembri nám pribudol už
do rozvrhu strojopis,
nebude to žiadna sranda
o pár dní to pochopíš.

Prstov máme zrazu desať,
aj vypnutý monitor,
zabudni na delete, baskspace,
vraší profka, profesor.

A, es, de, ef, j, k, l, ô, a už je tu prvé slovo.
Fajka, jaffa, kladka, sklad,
strojopis má každý rád.

Trénujeme prstoklad,
aj ostatné písmená.
Zvládnuť to čo najrýchlejšie,
veľa pre nás znamená.

K tomu ešte presne zručný
každý by mal byť.
Tí šikovní zapoja sa
do súťaže SIP.

Tých najlepších zo Slovenska
dnes v Senici vítame.
A kto bude víťazom,
onedlho zbadáme.

Držíme Vám všetkým palce,
nech sa hlavne darí.
A spomínať na nás v dobrom
budete len vari!

Táňa Sadloňová, IV. B

28. marec - Deň učiteľov

„Jediným učiteľom hodným tohto mena je ten, kto vzbudzuje ducha slobodného premýšľania a rozvíja cit osobnej zodpovednosti.“ (Jan Amos Komenský)

Pre mnohých z nás sú učitelia neodmysliteľnou súčasťou nášho vzdelávania. Vieme ale, ako Deň učiteľov vlastne vznikol?

V **Česku a na Slovensku** sa Deň učiteľov slávi ako spomienka na narodenie Jana Amosa Komenského.

Narodil sa 28.3.1592 pravdepodobne v Uhorskom Brode (Juhovýchodná Morava).

Bol jedným z najvýznamnejších českých mysliteľov, filozofov a spisovateľov. Počas svojho života si získal renomé predovšetkým ako pedagóg, resp. teoretik pedagogiky a autor mnohých spisov z tejto oblasti. Zaujímal sa

o všeobecnú teóriu výchovy, didaktiku, vytvoril špeciálnu metodiku výučby jazykov a sám spisoval originálne učebnice.

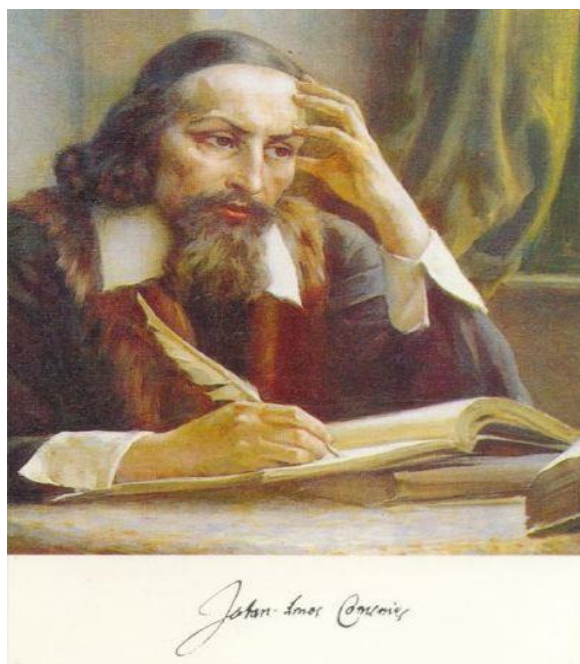
Zomrel 15.11.1670 v Amsterdame vo veku 78 rokov.

Svetový deň učiteľov je sviatok, ktorý si pripomínajú učitelia po celom svete 5. októbra.

Svetový deň učiteľov bol vyhlásený organizáciou UNESCO v roku 1994 ako pripomienka Charty učiteľov, odporúčania o postavení učiteľov, ktorá bola podpísaná v ten istý deň v roku 1966.

Aj študenti našej žiackej školskej rady pri príležitosti Dňa učiteľov pripravili našim učiteľom malé prekvapenie v podobe prednesu básne, videa a darčeka, ktorý sami zhotovili. Bolo to od nich milé gesto - aj naši učitelia si zaslúžia uznanie za ich namáhavú prácu.

Žiačky 1. ročníka napísali svoje vyznanie bývalým učiteľom (učiteľkám). Môžete sa inšpirovať ich prácami, ktoré Vám prinášame.

Milá pani učiteľka,

dovoľte mi venovať Vám tento list. Už dlhšiu dobu mám v hlave myšlienku napísať list o Vás pre Vás, ale ako ten čas letí konečne som sa na to odhodlala. Momentálne študujem na Obchodnej Akadémii v Dolnom Kubíne a počas učenia sa mi často krát vynárajú veľmi pekné spomienky na moje obdobie základnej školy, ktorého súčasťou ste aj Vy.

Píšem pre Vás tento list, aby som sa Vám najmä poďakovala. Za láskavosť, individuálny prístup ku každému, empatiu a dobrosrdečnosť. Nevieť či je to bežné, možno veľa ľudí z môjho ročníka si nepamätá na tieto detaily ako ja, ale ja si na veľa vecí, udalostí pamätám a rada by som to dala do tejto podoby. Pamätáte si ešte na náš prvý deň v škole? Poniektorí sme vstúpili bez strachu, no väčšina z nás vstúpila len s malou dušičkou. Zrazu sme stáli na prahu nejasnej budúcnosti, kde hračky nemali už toľko

miesta. Privítala nás však Vaša usmievavá tvár. S počiatku ste to nemala ľahké. No s našimi vedomosťami vzrástla aj naša dôvera k Vám. Boli sme z rôznych sociálnych a rodinných pomerov, slabší i silnejší, ale všetci hraví a šťastní. Každého ste prijali rovnako, na každého ste boli láskavá a pristupovala ste k nám s rešpektom. Neexistovali rozdiely medzi nami. Spomínam si ako ste sa na nás usmievali, pekne nás oslovovali. Naučili ste nás písať naše prvé písmenka. Zo začiatku však boli kostrbaté. Potom ste nás naučili čítať prvé články v čítanke, neskôr malú násobilku. Kreatívne a interaktívne vzdelávacie metódy, z ktorých čerpám dodnes. V našej triede neexistovala, nebol na to priestor. Ak bolo niekomu ublížené, riešili ste to. A to je podľa mňa základ. Taktiež si spomínam ako ste chodili na naše vystúpenia pri rôznych príležitostiach, ktoré boli zvyčajne v nedeľu. Tiež ste prišla aj na naše prvé sväté prijímanie. Som veľmi šťastná, pretože to, kde som teraz, ste určite výrazne ovplyvnila aj Vy a aj to, že mám hlboký vzťah ku každému spolužiakovi zo základnej školy. Pamätám si, ako sme podľa abecedy sedeli v lavici a dovoľím si tvrdiť, že ten výraz, ta tvárička každému zostala, len sme trochu vyrástli. Onedlho však nastal čas kedy sme sa museli rozlúčiť. Nový pán učiteľ bol síce milý, no učivo bolo čoraz ťažšie. Nastal čas prvých neúspechov a sklamaní. Na druhom stupni sme mali tiež veľa dobrých učiteľov, ale tým, že sme viac dospievali, pocítili sme rozdiely, nespravodlivosť a niekedy aj nepedagogický a nekorektný prístup. Ale niečo sa predsa len nezmenilo. Ochota učiteľov neúnavne nás dvíhať na nohy a viesť do vytúženého cieľa.

Získali ste si nás ako deti, ale brala ste nás aj ako mladých ľudí s vlastnými názormi. To nebolo ľahké, ale nikdy som o Vás nepochybovala a som presvedčená, že budete aj naďalej mojou oporou. Ďakujem za všetko.

S pozdravom Soňa Papajová

P.S. Zostaňte taká, aká ste. Ste úžasná pani učiteľka.

Milá pani učiteľka!

V živote som už stretla veľa ľudí. Niektorí z nich boli len kamarátmi, niektorí z nich ma dokázali sklamať, iní sa zas stali neoddeliteľnou súčasťou môjho života. Bol tu však ešte jeden človek, ktorého som si vážila viac ako ostatných. Človek, pred ktorým som mala prirodzený rešpekt. Tým človekom ste Vy, pani učiteľka. Týmto listom by som sa Vám chcela v krátkosti poďakovať za všetko, čo ste pre mňa urobili.

Pamätám si na deň, keď sme sa dozvedeli, že na posledné tri roky na základnej škole sa Vy stanete našou triednou učiteľkou. Mala som trochu obavy aké to bude, aká budete Vy a ako spolu budeme vychádzať. Vy ste však svojím ľudským prístupom dokázali vyvrátiť každý mýt o učiteľoch. Vy ste neboli tým učiteľom, ktorý len prísne stojí pri tabuli, dáva žiakom rozkazy a vyhráža sa im, že ak si nebudú plniť povinnosti, tak v živote nikdy nič nedosiahnu.

Vy ste boli iná. A to doslova. Každá hodina s Vami nebola len o tom, napísať si poznámky, vysvetliť učivo a oznámiť termín písomky. Vaša trpezlivosť počas hodín ma neustále inšpirovala. Ako ste dokázali aj po stýkrát s pokojom a s úsmevom vysvetliť žiakom učivo, ktoré v podstate nebolo až také ťažké. A keď ste našli tú správnu teóriu na vysvetlenie, ktorej sme všetci porozumeli, tešili ste sa z toho viac ako my. A keď sme pokazili písomku? Iný učiteľ by povedal, že je to naša chyba, že sme sa tomu málo venovali. Vy ste nám však dali možnosť opraviť si ju, a ešte ste sa nám aj ponúkli, že po sto prvýkrát nám to vysvetlíte.

To, aká ste úžasná, sme si uvedomili až v poslednom – deviatom ročníku. Výber strednej školy, monitor, nový začiatok, noví spolužiaci, všetko inak. Bolo to asi to najviac stresujúce obdobie našich životov. Dokázali sme ho však zvládnuť vďaka Vaším povzbudzujúcim slovám, ktoré ste nám neustále opakovali. Neboli to však len tie obyčajné slová o tom, ako máme dbať na výber školy, ako sa máme učiť, pretože je to dôležité. Boli to slová, ktoré Vám vychádzali priamo zo srdca. Nerozprávali ste nám ich ako učiteľ žiakom, ale ako matka vlastným deťom. Možno preto sme ich dokázali prijať a uchovať si ich navždy nielen v našich hlavách, ale hlavne v našich srdciach.

To, ako sa Vám chcem poďakovať, sa nedá opísať slovami. Vy ste ma v mojom živote naučili ako prekonávať prekážky, ktoré mi život nadelí. Naučili ste ma, ako sa po každom páde postaviť a nevšímať si to, čo mi ten pád spôsobil, ale všímať si to, čomu ma naučil. Ďalšou dôležitou vecou, ktorú ste ma naučili, je nevšímať si to, čo si o mne myslia ostatní. Naučili ste ma veriť si. Veriť si pri každej činnosti, ktorú robím, veriť si pri každej veci, ktorú chcem dosiahnuť.

Ďakujem Vám za každé Vaše slovo, ktoré mi do života prinieslo oveľa viac, ako si myslíte. Pre Vás to možno boli len obyčajné slová podpory, pre mňa to však boli slová, ktoré ma naučili určovať si ciele a ísť odhodlane za ich splnením.

Teraz s hrdosťou, čistým svedomím a dobrým pocitom môžem povedať, že vy ste boli tým najvýnimočnejším človekom akého som kedy mohla stretnúť.

Americký spisovateľ Charles Farrar Browne raz povedal:

„Priemerný učiteľ rozpráva. Dobrý učiteľ vysvetľuje. Výborný učiteľ ukazuje. Najlepší učiteľ inšpiruje.“

Ja s hrdosťou môžem povedať, že Vy ste boli tou najinšpiratívnejšou učiteľkou, aká kedy mohla existovať.

Ešte raz Vám za všetko ďakujem.

Vaša žiačka Diana Strečoková

Ďakujeme všetkým učiteľkám a učiteľom, ktorí sa podieľali a podieľajú na našej "výchove" a želáme im veľa šťastia a zdravia do ďalších rokov :):)

**Všetko naj
ku dňu UČITEĽOV**

Páni učiteľia majú super nápady,
vedia rozdať veľa dobrej nálady.

Oni nám vždy poradia,
aj mamu nám nahradia.
Učia nás výborne,
dávajú známky výborné.

Pomáhajú nám vo všetkom a v každej chvíli,
preto k nim buďme dobrí a milí.

Aj takto účtujeme ...

eMeMeMďžeJ

Šťastná zhoda náhod

1. kapitola: Tamara

Jeden večer. Jeden obyčajný večer zlomil srdce hneď dvom ľuďom na tejto planéte. Nezávisle od seba. Tamara, jedna z dvojice nešťastných, ktorá si kráčala z práce ako v každý obyčajný deň. Bola neuveriteľne unavená zo všetkých povinností a rozhodla sa, že dnešný večer si nenechá pokaziť nejakou zlou náladou. Tešila sa na svojho priateľa, ktorý ju už doma čakal.

Výťah mimo prevádzky “super, ešte to mi chýbalo,” zamrmala si.

Keď kráčala pomaly schodmi, cítila, že niečo nie je v poriadku. Všetko to ale pripisovala len pocitu ľarchy, ktorý niesla z práce. Blížila sa k dverám ich spoločného bytu. Práve keď hľadala kľúče vo svojej kabelke a myslela na to, aký človek musel vymyslieť tak neprehľadný a nepoužiteľný predmet pre ženu akou je kabelka, počula cez dvere prenikavý smiech nejakej ženy. Nebrala to do úvahy, keďže dvere susedov boli hneď vedľa.

“Do kelu, tie kľúče musia byť až niekde v Narnii!” Po niekoľkých dlhých sekundách prehrabávania sa v kabelke, našla kľúče a snažila sa čo najskôr odomknúť. Konečne sa jej to podarilo, otvorila dvere, no hlas ženy sa stále viac zosilňoval až ho počula úplne zreteľne. Áno, presne tak, našla ju v obývačke s pohárom vína a jej priateľom. Toto bol pre ňu ten najhorší pohľad.

Hodila tašku na zem a seba do najbližšieho kresla. Tak ako v každej dobrej tele novele strhla sa hádka a reči typu, to nie je tak ako to vyzerá, dlhé obhajovacie monológy a podobne. Tamara nemala dostatok síl psychických, ale ani fyzických na to, aby sa snažila túto situáciu vyriešiť. Všetkých jednoducho vyhodila von z bytu, vyhádzala priateľove veci zo skrine na chodbu, zabuchla dvere, zobrala si pohár s vínom čo po nich ostal na stole a sadla si na zem do rohu miestnosti. Ostala ticho. Úplne ticho a pokojne. Nič ju už viac netrápilo. Muži prichádzajú a zase odchádzajú. Týmto sa riadila niekoľko dní, týždňov a mesiacov. Tamara sa cítila byť zo začiatku trochu nešťastne, no potom pochopila, že urobila správne rozhodnutie. Napriek tomu, po pár týždňoch jej začal chýbať niekto, kto by ju pohladil keď to potrebovala, objal, keď bola smutná a nezvládala nátlak v práci, či rodiny, povedal jej tak často obohrané slová: “Ľúbim ťa” a myslel to naozaj vážne. A tak začala Tamara robiť to, po čom ani sama netúžila. Jej pohodové večery, ktoré trávila doma pri skvelom jedle a Netflixu sa zmenili na nekončiace párty s veľkým množstvom alkoholu. Užívala si to, teda aspoň si to sama nahovárala, keďže si našla priateľov, ktorí ju v tom plne podporovali. Opäť sa cítila byť milovaná a potrebná.

V jeden celkom podstatný večer sa Tamarini priatelia rozhodli, že jej pomôžu nadviazať trvalý vzťah. Nedokázali sa pozerieť na to, ako neustále pozerá na fotku svojho bývalého priateľa v mobile a tvári sa pri tom previnilo. Zobrali jej mobil, fotku vymazali, nečakali ani minútu so zvoľením alkoholom posilnenej Tamary a vytvorili jej účet na zoznamke.

Bolo ráno. Tamara si nepamätala takmer nič z predošlej noci, no veľmi sa snažila spomenúť si. Poťazky vstala, odniesla svoje telo fungujúce v úspornom režime do

kúpeľne, dala si studenú sprchu a snažila sa pokračovať vo svojej rannej rutine. No túto pre ňu celkom obyčajnú chvíľu prekazilo upozornenie na mobile. Okamžite ho schmatla do ruky. Prišla jej správa, v ktorej stálo : “Používateľ Tibor chce s vami nadviazať kontakt.” A vtedy si spomenula na celú noc, na to, ako jej kamaráti založili zoznamku a ona s tým súhlasila. “Ja už nikdy nebudem piť, prisahám, toto bola posledná kvapka!” povzdychla si a bola odhodlaná okamžite si vymazať profil. No chvíľu uvažovala: “Možno by nebolo zlé skúsiť niečo nové. Už je to nejaký ten piatok, čo som sama.”

Po zrelej pár minútovej úvahe sa rozhodla že to teda skúsi a žiadosť prijala. Hneď jej na mobile blikla ďalšia správa: “ Ahoj! Som Tibor, ale to už pravdepodobne vieš, keďže si moju žiadosť prijala. Myslím, že máme celkom rovnaké záujmy a možno by sa z nás mohli stať kamaráti, či časom možno aj niečo viac.” A tak to celé začalo. Neustále písanie si s nejakým chalanom, ktorý sa až podozrivo podobal Tamarinej predstave dokonalého partnera. Jedného dňa jej prišla správa: “Nemyslíš si, že by sme sa mohli už stretnúť? Naozaj ťa veľmi túžim spoznať.” V tom momente jej spadol kameň zo srdca, pretože si myslela, že sa k tomu už nikdy neodhodlá. S menšími obavami pozvanie stretnúť sa prijala.

Nastal deň D. Celý deň chodila hore-dole po byte. Zháňala šaty, topánky... Až sa zastavila a povedala si, že už sa viac nechce hrať na niekoho, práve tým, ako sa oblieka. Pochopila, že tentokrát to musí byť pravdivé. Otvorila skriňu a vybrala z nej jej najobľúbenejšie šaty, ktoré mala na sebe len raz, pretože jej bývalému priateľovi sa tak veľmi nepáčili. Bola pripravená. Celkom odhodlane kráčala na miesto stretnutia. Otvorila dvere a zbadala sedieť jedného veľmi pekného muža s kyticou ruží na stole. Pomyslela si: “ O môj Bože, to musí byť on!” Trochu menej odvážnym krokom k nemu pristupovala, no keď sa na ňu pozrel vedela , že sa nemá čoho obávať.

2. kapitola: *Tibor*

„Už nám to v poslednej dobe moc neklape.“

„Hmm... prepáč, čo si povedala?“ spýtal sa Tibor zamýšľajúc sa nad dnešnou ponukou steakov.

„Rozchádzam sa s tebou. Nie som pripravená na vážny vzťah. Ty si zaslúžiš ženu, ktorá si ťa bude vážiť a ľubiť ťa.“

„ A tou ty očividne nie si“ zatrpknuto odvetil.

Trápnu chvíľku ticha prerušil čašník, ktorý priniesol nápoje. “Už ste si vybrali čo budete večerať? Mohol by som odporučiť steak, chutnejšie široko-daleko nenájdete.”

“Nie, ďakujem, ja som vlastne na odchode, ale túto moja bývalá priateľka, ktorá mimochodom nie je pripravená na vážny vzťah by si možno jeden dala. Dovidenia”

Po dosť nahnevanom odchode Tibora z reštaurácie sa v jeho mysli premietali všetky tie krásne chvíle, ktoré spolu zažili. Bol už pár metrov od miesta kde sa pred pár sekundami rozišli, no v tom si spomenul, že zabudol na dôležitú vec v jeho vrecku. Náhle sa obrátil a ráznym krokom prišiel až k stolu, kde celkom smutne sedela už jeho bývalá priateľka. Z vrecka kabátu vytiahol krabičku. Nádhernú malú červenú krabičku. Hodil ju pred ňu so slovami: “Tak teda, tu máš môj posledný darček! Veril som ti a veľmi som ťa ľúbil a ty si ma klamala. Nech ti je tento prsteň alebo peniaze, za ktoré ho predáš, dôkazom, že som ťa miloval, ale ty mňa nie a bezcitne si sa so mnou rozišla v deň, kedy som sa rozhodol, že budeš jedinou v mojom živote.” Odišiel.

Ďalší deň prebiehal takmer obyčajne, až na malý detail v jeho živote. Bol v byte sám. Nemal komu povedať dobré ráno, pobožkať ho na čelo a tešiť sa na neho po návrate z práce. Pomaly sa s tým však zmieril. No nebolo to jednoduché. Naozaj nie je jednoduché zabudnúť na človeka, s ktorým si chcel prežiť zvyšok svojho života.

Na jeho mobile pribúdali zmeškané hovory od jeho priateľov, ktorí sa s ním snažili skontaktovať a pomôcť mu odreagovať sa. On však nemal náladu na vysvetľovanie dôvodov, prečo, kedy a vlastne ako sa rozišli. Rozhodli sa, že prídu priamo pred dvere jeho bytu. Zazvonili na zvonček a Tibor otvoril dvere. Veľmi sa potešil, že ich videl. Zavolať ich do vnútra a oni sa ho nepýtali na rozchod alebo prečo nezdvíha mobil. Chceli ho len povzbudiť a užiť si s ním taký "chlapecký večer" pri futbale. Hodiny pribúdali a jeho kamoši pomaly odchádzali. No jeden, ten najvernejší z nich mu pri odchode povedal jednu vetu, ktorou mu nasadil chrobáka do hlavy: "Kamoš, nezúfaj, ženy prichádzajú a odchádzajú. No na to, aby prišli musíš urobiť niečo aj ty. Nechceš skúsiť zoznamku?" Tibor sa naňho celkom urazene pozrel. "Popremýšľaj o tom," dodal.

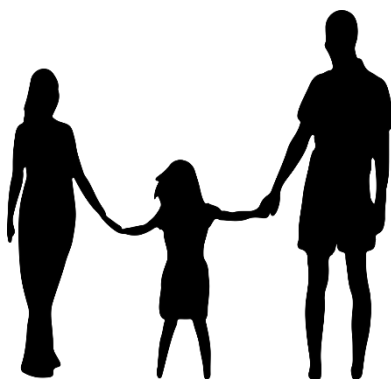
A tak premýšľal. Nakoniec dal na radu svojho najlepšieho kamaráta a založil si účet na zoznamke. Podľa svojich záľub si našiel pár potenciálnych partneriek a snažil sa s nimi nadviazať kontakt. Jedna mu dokonca aj hneď odpovedala. Začal si s ňou písať deň čo deň a noc čo noc. Zisťoval, že sa mu naozaj páči a chcel sa s ňou už konečne stretnúť. Jeho pozvanie nakoniec prijala. Bol celý nervózny, keď sa blížil deň stretnutia. Od rána uvažoval, či sa jej budú viac páčiť červené alebo biele ruže. Nevedel sa rozhodnúť. "Čo si mám na seba obliecť? Kravata? Nie je to príliš moc?" Chudáčik bol úplne zmätený. No zabúdaj na jednu veľmi podstatnú vec - že má byť hlavne sám sebou. Jediné čím si bol istý je, že to dievča zo zoznamky, naozaj nenávidí snobské reštaurácie a podniky. Vedel, že urobil správne, keď rezervoval stôl v jeho obľúbenom podniku hneď za rohom, kde chodieval už keď bol malý.

Bol pripravený. Tak veľmi ju chcel spoznať. Vidieť, presvedčiť sa, že naozaj existuje. Nesmelými krokmi kráčal do vnútra. Položil kyticu na stôl a čakal. Nenávidel nedochvilnosť. Ale keďže prišiel v predstihu, bol pokojný. Po chvíli zacítil jemný závan vetra, ktorý vychádzal z vonku a otváranie dverí. Otočil sa a videl ženu. Ženu v nádherných šatách, ktoré vôbec nevyzerali byť drahé, naopak boli tak hravé a neskutočne sa jej hodili. Ak sa pýtate, či to bola ona, áno bola. Bolo to tá Tamara zo zoznamky. Tak krásne, no nie tak časté meno. Bolo na nej badať nervozitu, no keď ho zbadala, objavil sa na jej ústach úsmev.

3. kapitola: *Spoločný život a podnikanie*

Prisadla si k nemu, on jej dal ruže, pobožkal ju na ruku a potom to už pokračovalo ako v každom romantickom filme. Títo Dovolím si tvrdiť, že nerozlučný. seba.

Tamara sa rozhodla, že už viac svojej práce a rozhodla sa podať najlepší deň, no jej priateľ jej ho večer si sľúbili, že budú spolu už prste sa vynímal nádherný že svadba sa už nezadržateľne fajn, že Tamara skončila s

dva začali tvoriť pár. Boli ako stvorení pre

nechce byť otrokom výpoveď. Nebol to pre ňu zlepšil. Presne v ten navždy. Na Tamarinom prsteň. Bol znakom toho, blížili. Vlastne bolo celkom prácou, pretože čakalo ju

oveľa dôležitejšie obdobie v jej živote, a to plánovanie svadby.

Svadba dopadla naozaj skvele a podľa ich očakávaní. Začali spolu bývať a uvažovať o budúcnosti. Tibor býval čím ďalej, tým dlhšie v práci, kvôli nadčasom. No ani to mu veľmi nepomáhalo. Vo firme, kde pracoval to nešlo veľmi dobre. Zákazníci ubúdali a majiteľ podniku bol prinútený začať prepúšťať svojich zamestnancov. Tibor ako každé ráno prichádzal do práce s celkom fajn náladou, no to ešte netušil, čo ho čaká. Otvoril kanceláriu, v ktorej našiel sedieť jeho zamestnávateľa. “Je mi to ľúto, ale nemám na výber. Musím vám dať výpoveď.” skleslo povedal. Tibor smutný, no aj celkom nahnevaný odišiel domov. “Čo budem teraz robiť? Som, teda bol som jediný zarábajúci člen našej rodiny. Čo poviem Tamare? Veď čaká dieťa!”

Prešlo niekoľko dní od Tiborovej výpovede a Tamara už všetko vedela. Zistila to sama, ženský inštinkt. Naliehala na Tibora, nech si nájde prácu, no s toľkými dlhmi to nešlo. Tibor sa Tamare zdôverila s tým, že už dlhšiu dobu chce začať podnikáť. Chce si splniť sen a nebyť závislý na niekom. Tamara bola zo začiatku veľmi neústupčivá a o založení podniku nechcela ani počuť. No dlhy pribúdali a obidvaja si uvedomovali, že nemajú iné riešenie. V jeden večer, presne tri týždne po tom čo Tibora prepustili, sedela na gauči v obývačke s veľmi zamysleným výrazom. Tibor si sadol k nej a objal svoju manželku so slovami: “Musíme sa porozprávať.” Tamara sa naňho láskyplne usmiala. “Viem, čo mi chceš povedať, veľa som premýšľala... Bojím sa, no dôverujem ti a súhlasím.” A toto bol začiatok. Roky predtým, ako sa stretli mal Tibor skromnú víziu založiť malý podnik, v ktorom by vyrábala dekorácie z dreva. Nebolo ľahké tento nápad uskutočniť. Nielenže bol bez práce, termín príchodu dieťaťa na svet sa blížil a tak nemal inú možnosť, len sa skontaktovať so starým priateľom Šimonom, ktorého spoznal už na strednej škole, no ako si založil rodinu, prestali sa stretávať.

Tibor mal naštrené nejaké peniaze, vďaka nadčasom, ktoré robil ešte pred tým, ako sa spoznal s Tamarou. Všetko, čo mal, vložil do podnikania. Šimon mu požičal peniaze a tiež mu pomohol podnik rozbehnúť.

Keďže bolo potrebné zabezpečiť výrobnú halu, ktorú nutne potrebovali a aj stroje na vyrezávanie dekorácií, či stroje na šitie, väčšinu peňazí vložili práve tam. Inak by tento plán nefungoval. Ďalšou výraznou položkou bol materiál, ktorý museli obstaráť na výrobu dekorácií. V neposlednom rade potreboval zamestnať niekoho, kto by mu v podniku vyrábala. Zamestnal preto najprv dve ženy no veril, že časom bude počet zamestnancov ale aj výnosov stúpať. Začiatok bol príliš náročný a nepribúdalo mu nič iné iba samé dlhy a výdavky. Podarilo sa mu na konci mesiaca rozbehnúť aj rozvoz týchto dekorácií, na čo potreboval väčšie auto a samozrejme aj pohonné látky. Koncom mesiaca sa mu ale investované peniaze začali pomaly vracáť od odberateľov, ktorí vďaka kvalite a pestrosti jeho výrobkov začali viac nakupovať. Konečne videl malé, takmer nepatrné výnosy, no aj to bolo pre neho úspechom.

Prvý rok bol síce ťažký, no zvládli to aj vďaka dcérke Elle, ktorá robila ich život krajším a len prehlbovala lásku medzi nimi. Po čase sa nápad rozbehol a z Tibora sa stal úspešný mladý podnikateľ.

V jeden večer sedela Tamara v detskej izbe na posteli a pozorovala Ellu ako spí. Zavízgali dvere a izbu osvetlil slabý lúč svetla. Vošiel Tibor, pobozkal malú na čelo, prisadol si k nej a objal svoju manželku. Keď Tamara videla, ako nežne a s láskou sa k nim Tibor správa, opäť ju zahrialo pri srdci. Uvedomila si, ako veľmi ich oboch ľúbi a v hĺbke duše ďakovala, že vtedy pred rokmi dala Tiborovi šancu. Získala totižto viac, než v čo kedy dúfala.

Tabuľka účtovných prípadov

Dátum	Doklad	Účtovný prípad	Suma	MD	D	Zostatok
3. 1. 2019	ID	Začiatkový stav	12 000,-	221	701	12 000,-
3. 1. 2019	PPD	Príjem pôžičky od fyzickej osoby	10 000,-	211	249	22 000,-
4.1. 2019	VPD	Prevod peňazí na bankový účet	22 000,-	261	211	22 000,-
5. 1. 2019	DFA	Obstaranie dlhodobého majetku v podobe výrobnéj haly	12 000,-	042	321	10 000,-
5. 1. 2019	DFA	Obstaranie dlhodobého majetku v podobe strojov	4 000,-	042	321	6 000,-
6. 1. 2019	VPD	Nákup materiálu - na sklad	2 000,-	111	211	4 000,-
7. 1. 2019	VBU	Úhrada došlej faktúry za elektrickú energiu (dodávateľská faktúra)	250,-	321	221	3 750,-
8. 1. 2019	DFA	Obstaranie dlhodobého majetku v podobe auta	2 500,-	042	321	9 250,-
15. 1. 2019	PPD	Tržba za predané výrobky	8 000,-	211	601	9 250,-
16. 1. 2019	VBU	Vrátenie pôžičky fyzickej osobe	7 000,-	249	221	2 250,-
16. 1. 2018	VBU	Výplata miezd zamestnancom	1 250,-	331	221	1 000,-

Michaela Serdelová, Marta Bartošová, Monika Kyrzová, Júlia Kavalierová II. A

Naše podnikateľské zábery

Už je pol 6 a ja zasa nestíham. Konečne po troch rokoch uvidím celú triedu pokope. Bežím do auta. V meste sú zase zápchy. Nájdem miesto, ktoré bolo na pozvánke. Vojdem do dverí a zbadám známe tváre ktoré, ma uprene sledujú. Zrazu na mňa mávajú a kričia. Kto iný ako Denisa a Soňa: „Pod' si k nám sadnúť.“ Rýchlo si sadnem, aby som nevzbudzovala pozornosť a dala som sa s nimi do reči. Prebrali sme všetko od vysokoškolského života až po vzťahy.

Soňa mala teraz ťažké obdobie, nepodarilo sa jej urobiť náročnú skúšku z finančnej matematiky. Na strednej by bola posledná, na ktorú by som povedala, že bude mať takéto problémy. Denisa to tiež nemá ľahké. Na škole sa len trápi, lebo ju to vôbec nebaví. Bojí sa odísť aby si všetci nemysleli, že to nezvládla a aby jej rodičia neboli sklamaní. Ja to tiež teraz nemám jednoduché.

Napadla nás zaujímavá myšlienka : založiť si vlastný podnik. Našu odvahu podporil aj pohár vína. Tak sme sa po voľných večeroch stretávali a plánovali našu zaujímavú cukráreň, kde budeme ponúkať vlastnoručné pečené cukrovinky, chutnú voňavú kávu a k tomu možnosť prečítať si aj pútavé knihy. Jeden večer prišla Denisa so skvelou správou - videla inzerát na priestor, ktorý by vyhovoval pre našu cukráreň. Urobili sme si rozpočet, koľko by nás čo vyšlo a dospeli sme k uzáveru, že si budeme musieť na časť výdavkov zobrať bankový úver. Dali sme dokopy všetky naše úspory. Banka nám poskytla úver(**VUU Poskytnutý krátkodobý bankový úver 261/231**) a ten nám previedla na spoločný bankový účet(**VBU Prijatý KBU na bežný účet 221/261**), z ktorého sme kúpili priestor(**DFA Nákup budovy 042/321**) a zaplatili sme faktúru na bankový účet predávajúceho (**VBU Úhrada DFA z BU 321/221**). Začali sme premieňať tento priestor na útulný a pekný podnik, kde sa budú ľudia cítiť dobre. Nakúpili sme zariadenie, stroje, zásoby, niečo sme zaplatili v hotovosti, niečo z bankového účtu(**VPD Nákup materiálu na sklad 111/211, DFA Nákup strojov 042/321, VBU Úhrada DFA 321/221**).

Ja som začala piecť dezerty, Soňa sa venovala zákazníkom a pripravovala kávu. Denisa zase pomáhala vyberať ľuďom správne knihy. Naš podnik sa nám začal pomaly rozbiehať. Zo začiatku sme mali veľký úspech a do pokladnice nám postupne pribúdali tržby za predaj vlastných výrobkov (**PPD Tržby za predaj vlastných výrobkov 211/601**) Ale tiež nám z účtu odchádzali veľa peňazí za spotrebu energie(**VBU Úhrada DFA za spotrebu elektrickej energie 321/221**), poplatky banke (**VBU Poplatok banke 568/221**) ale aj splátky krátkodobého bankového úveru (**VBU Splátka KBU z bežného účtu 261/221**).

Tieto náklady sa nám neustále zvyšovali a my sme si prvýkrát uvedomili, že to nebude až také jednoduché. Denisu a Soňu táto situácia viedla k myšlienke skončiť s podnikaním. Ja som však dávala tomu stále nádej a verila som, že sa z toho dostaneme. Denisa to vzdala a prijala návrh svojho priateľa odcestovať do zahraničia. Ja som bola z toho veľmi smutná ale Soňa ma nakoniec v tom nenechala samu. Boli sme už naozaj veľmi zúfalé, preto sme jeden včera podali tiket. Na druhý deň som mala nečakaný telefonát, v ktorom mi oznámili neuveriteľnú informáciu – vyhrali sme 10 000 €. Táto informácia prišla ako blesk z jasného neba. Neverili sme tomu. Výhru sme si vyzdvihli a presne sme vedeli, čo s ňou

urobíme. Peniaze sme vložili na bankový účet (**VBU Vklad hotovosti na BU 221/261**) a vyplatili sme všetky dlhy, ktoré sme mali. Boli sme veľmi šťastné, že sme zachránili náš podnik. Nejakú časť peňazí sme použili aj na reklamu, aby sme prilákali viac ľudí a aby sa cukrárni opäť darilo (**DFA Reklama firmy 518/321**). Ďalším prekvapením bolo, keď sa Denisa po nejakom čase ukázala v našom podniku. Bola veľmi smutná a prosila nás o odpustenie za to, že v takej ťažkej situácii odišla. Vysvetlila nám, že sa s priateľom rozišli a ona v cudzej krajine nechcela ostať sama. Uvedomila si, že urobila chybu a chcela sa k nám vrátiť. Bez váhania sme ju prijali späť a ona sľúbila, že už nás v tom nenechá. Nakoniec všetko dobre dopadlo a my tvrdo pracujeme, aby sme mohli ľuďom ponúkať len to najlepšie.

Soňa Babečková, Sára Sivčáková a Denisa Šubjaková

Slovo v uliciach 6 – Pocta našim dejateľom

Jedenásteho júna 2019 sa mestom Dolný Kubín šírilo po šiestykrát SLOVO V ULICIACH s podtitulom Pocta našim dejateľom.

Žiaci II.A a II.B triedy sa stretli pred Čaplovičovou knižnicou, pri príležitosti 180. výročia darovacej zmluvy, ktorou venoval **Vavrinec Čaplovič** svoju súkromnú knižnicu Oravskej stolici. Rozsiahlou zberateľskou činnosťou sa mu podarilo získať vzácne diela v podstate zo všetkých významných európskych vydavateľských centier. Knižnica už v 19. storočí patrila medzi najvzácnejšie zbierky v Uhorsku. V čase darovania mala približne 20 000 knižných diel a súčasťou kolekcie boli aj mnohé muzeálne predmety, napríklad z oblasti astronómie, numizmatiky, lekárstva, paleontológie, mineralógie a iné.

Túto udalosť verejnosti priblížili: Martin Foltín II.A, Júlia Kavalierová II.A, Monika Kyrcozová II.A, Sára Sivčáková II.B a Simona Kormančíková II.B.

Po programe si diváci prezreli vystavené panely, na ktorých sa bližšie dozvedeli o zbierke a súčasnej činnosti knižnice.

Dovidenia škola, tešíme sa na prázdniny ...

V závere nášho časopisu všetkým našim žiakom a čitateľom blahoželáme k úspešnému ukončeniu školského roka 2018/2019, prajeme veľa pekných letných zážitkov, oddychu, radosti a dúfame, že sa v septembri pri otvorení našich školských brán opäť uvidíme.

